

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **Z.H.**, bytemzast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 11. března 2010, č.j. JMK 4258/2010, sp. zn. S-JMK 4258/2010/OÚPSŘ/Ni **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 13.640,- Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta se sídlem 500 02 Hradec Králové, Fráni Šrámka 1139, č.ú. 514066082/2700, VS: 11308 UniCredit Bank Czech Republic, a.s, Hradec Králové.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č.j. 31 A 38/2010-38 byla zamítnuta žaloba žalobce podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2010, č.j. JMK 4258/2010, sp. zn. S-JMK 4258/2010/OÚPSŘ/Ni, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně – Magistrátu města Brna – odbor územního a stavebního řízení ze dne 15. 12. 2009, č.j. MMB/0257860/2009, sp. zn. OÚSŘ/MMB/0239661/2009/4 a usnesení správního orgánu I.stupně bylo tímto potvrzeno. Usnesením ze dne 15. 12. 2009 výše uvedené značky správní orgán I.stupně podle ust. § 66 odst. 1 písm. h/správního řádu ve spojení s § 100 odst. 5 a § 94 odst. 4 správního řádu zastavil řízení o žádosti odvolatele o obnovu řízení ve věci dodatečného povolení nástavby, přístavby a stavebních úprav bytového domu na pozemku parc....., obec Brno (dále stavba). Dodatečné povolení stavby vydal Úřad městské části města Brna, Brno-střed (dále stavební úřad) pod č.j. 060074931/ŠKAR/STU/008 ze dne 13. 11. 2006 a toto rozhodnutí,legalizující stavbu prováděnou, resp. zahájenou a prováděnou bez stavebního povolení, v odvolacím řízení potvrdil OÚSŘ/MMB svým rozhodnutím ze dne 9. 2. 2007, č.j. OÚSŘ U 07/00882-16. Stavba byla umístěna územním rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 3. 5. 2006 potvrzená rozhodnutím OÚSŘ/MMB ze dne 10. 7. 2006.

Žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a v žalobě uvedl proti tomuto rozhodnutí námitky, že pokud v projednávaném případě bylo soudem zrušeno územní rozhodnutí o umístění stavby, nastala situace předpokládaná v ust. § 100 odst. 1 písm. b/ správního řádu a dle názoru odvolatele měl OÚSŘ/MMB povinnost rozhodnout o obnovení řízení, ve kterém stavba byla dodatečně povolena. Řízení o žádosti o obnovu však bylo zastaveno, ačkoliv, jak odvolatel uvádí, v této první fázi obnovy se nelze zabývat meritem věci, včetně posouzení dobré víry při hrozící újmě podle § 100 odst. 5 správního řádu, které spadá až do fáze druhé, tedy obnoveného řízení. Pokud tak stavební úřad jako správní orgán příslušný podle § 100 odst. 2 správního řádu v řízení postupoval, porušil tím zákon, neboť nový správní řád – zákon č. 500/2004 Sb., předpokládá obnovu řízení mimo jiné tehdy, byl-li zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jestliže zákonem předpokládané skutečnosti nastaly a naopak nenastaly žádné okolnosti vylučující obnovení řízení, nemůže příslušný správní orgán rozhodnout jinak, než řízení obnovit.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 7. 2010 uvádí, že podle § 100 odst. 5 správního řádu se na obnovu řízení obdobně užije ust. § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Platí tedy, že jestliže po zahájení řízení o povolení obnovy správní orgán dojde k závěru, že ačkoliv je důvod obnovy řízení naplněn, byla by újma, která by připuštěním obnoveného řízení vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v původním řízení v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, potom řízení o povolení obnovy zastaví. Žalobce odkázal na postup správních orgánů při rozhodování v přezkumném řízení, kdy z těchto ustanovení vyplývá, že je možné je použít až po zahájení přezkumného řízení. Z toho dovozuje, že i při obnově řízení podle § 100 a násl. správního řádu by o omezení obnovy mělo být rozhodováno až ve fázi druhé, teorii nazvané *judicium rescisorium*.

Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze skutečnosti, že stavba již byla na základě pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení realizována a stavební úřad vydal

dne 2. 5. 2007 kolaudační souhlas. Stavba (bytový dům) také již není vlastnictvím stavebníka, ale právo k jednotlivým bytovým jednotkám bylo převedeno na třetí osoby, které nebyly účastníkem stavebního řízení. K převedení vlastnických práv přitom došlo v dobré víře podložené pravomocnými rozhodnutími správních orgánů. Důvodem návrhu na obnovu řízení bylo zrušení územního rozhodnutí. To bylo zrušeno pro nevypořádání se s otázkou možného poškození architektonických a urbanistických hodnot a s námitkou žalobce proti umístění parkovacích stání. Žádost o vydání dodatečného stavebního povolení byla podána za existence pravomocného územního rozhodnutí a nelze postupovat podle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. – stavební zákon, podle něhož se při zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení nové územní rozhodnutí nevydává. Po zrušení územního rozhodnutí v dané věci by tedy mělo pokračovat původní územní rozhodnutí, ovšem není tomu tak v daném případě, v němž probíhalo řízení podle § 88 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona. Právě v důsledku zrušení územního rozhodnutí musel stavební úřad v řízení o odstranění stavby vážit i hlediska územní. Proto nebylo možné v řízení o obnově aplikovat § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu, jak učinil žalovaný, ale bylo nutno přihlídnout k § 102 odst. 7 správního řádu a šetřit práva nabytá v dobré víře vztahující se pouze k institutu upravenému v § 101 téhož zákona. Materiální i nemateriální újma, která by postupem odstraňujícím nezákonnost vznikla, tak převyšuje zájem na odstranění rozhodnutí. Ochrana vlastnického práva a zachování právní jistoty má podle krajského soudu přednost před opakovaným posouzením námitek žalobce, které byly řádně projednány v řadě jiných řízení. z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Žalobce v podané kasační stížnosti namítal, že rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném právním posouzení zásadních právních otázek ve smyslu § 103 odst. 1 s.ř.s. a také nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti a nedostatečném odůvodnění ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. Shrnuł dosavadní průběh správních a soudních řízení, v jejichž důsledku bylo zrušeno územní rozhodnutí a zůstalo nedotčeno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. 2 As 4/2009, jímž posuzoval kasační stížnost ve věci dodatečného povolení stavby, mimo jiné uvedl, že následné zrušení územního rozhodnutí umožňuje odlišné posouzení námitek v novém územním rozhodnutí či dokonce jeho nevydání, což může vyvolat i nutnost obnovy stavebního řízení. Upozornil, že na stavební řízení se vztahuje správní řád. Stavební řízení probíhalo podle stavebního řádu z r. 1976, v řízení o obnově je třeba postupovat podle správního řádu z r. 2004. Správní řád předpokládá obnovu řízení mimo jiné tehdy, pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které by mělo být obnoveno (§ 100 odst. 1 písm. b/ správního řádu). Stěžovatel se svou žádostí ze dne 26. 10. 2009 v souladu s tímto ustanovením domáhal zahájení první fáze obnovy řízení (iudicium rescindens), v němž mělo být jednáno o samotném povolení (či nařízení) obnovy. Při splnění podmínek § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu zákon nezná žádný důvod bránící rozhodnutí o povolení obnovy. Řízení o žádosti však bylo zastaveno, což je předčasné a nezákonné. Nejen že byly splněny podmínky pro povolení obnovy, ale k zastavení řízení došlo na základě důvodů, které v této fázi nemohly být posuzovány. V první fázi je totiž rozhodující jen splnění podmínek pro povolení obnovy a nikoliv otázky skutkové a právní, které spadají až do fáze druhé (iudicium rescisorium). Namítal, že dodatečné stavební povolení nemohlo být vydáno v souladu se zákonem a proto nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že vady, pro které bylo územní

rozhodnutí zrušeno, byly odstraněny v dodatečném stavebním povolení. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 As 79/2008-128, který se vyslovil k řetězcím se správním aktům a zaujal názor, že územní rozhodnutí je podkladem stavebního povolení a bylo-li zrušeno či změněno, zakládá to důvod pro obnovu stavebního řízení.

Žalobce uzavřel, že obnova řízení je v daném případě nejen přípustná, ale i potřebná, neboť je nutné reagovat na zrušení územního rozhodnutí, což je i ve veřejném zájmu i v zájmu osob majících k předmětné nemovitosti vztah. Těmi jsou nejen jejich vlastníci, ale i sousedé a každý, kdo se dostane do jejich blízkosti, jde-li o stavbu umístěnou v území památkově chráněném. Nebylo tak na správním úřadu ani krajském soudu, aby vážil vhodnost či povolenost obnovy, neboť tuto cestu jako správnou již vytýčil Nejvyšší správní soud. Podstatou věci je proto obnova řízení nutná.

Nesouhlasil ani s aplikací ust. § 102 odst. 7 správního řádu o dobré víře, neboť nebylo nijak zohledněno, že řízení o umístění stavby bylo zastaveno. Podobný postup by vedl k principiální legalizaci černých staveb a zároveň by byl popřen jakýkoli význam územního rozhodnutí, nehledě ke zbytečnosti soudního přezkumu územních rozhodnutí. Při úvaze o dobré víře stavebníka je třeba zohlednit i skutečnost, že vědomě podstupuje riziko zahájením tzv. černé stavby. Argumentace krajského soudu možnosti neadekvátního zásahu do vlastnického práva stavebníka a jeho právních nástupců nespadá do první fáze řízení o obnově, ale do fáze druhé, v níž bude rozhodováno o věci samé. Samotné povolení obnovy zcela jistě nemůže nikoho poškodit na jeho vlastnickém právu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Krajského soudu v Brně napadený kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č.j. 2 As 77/2011-70 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č.j. 31 A 38/2010-38 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Posoudil, že rozsudek prvního stupně je nepřezkoumatelný, neboť žalovaný správní orgán i krajský soud zásadně pochybily záměnou jednotlivých fází obnovy řízení.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem a řízení o ní má dvě fáze. V první (judicium rescindens) správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení; zda lze obnovu povolit či nařídit. Druhá fáze nastupuje pouze v případě, že je obnova řízení povolena (nařízena) a je k ní, až na výjimky příslušný správní orgán, který o věci rozhodoval v prvním stupni.

Obnova řízení může být zahájen jak z moci úřední, tak i na žádost (§ 100 odst. 1); v daném případě se jednalo o řízení zahájené žádostí, z procesního hlediska tedy měla být žádost zamítnuta a nikoli řízení zastaveno. Je pravda, že proti tomu stěžovatel nebrojí, neboť se zabývá jenom věcnou správností negativního rozhodnutí.

Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích v podstatě shodně vycházely ze dvou důvodů. Jednak tvrdí, že zrušení územního rozhodnutí nebylo pro řízení o dodatečném povolení stavby podstatné, neboť v něm byla tato hlediska nově posuzována, jednak aplikovaly § 100 odst. 5 a hodnotily ochranu dobré víry a dotčení na právech ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, což pro jejich rozhodnutí bylo významné.

Krajský soud akceptoval a převzal pochybení, že správní rozhodnutí stálo současně na tom, že nejsou dány podmínky pro obnovu řízení a že obnovu nelze povolit z důvodu ochrany dobré víry. V žalobě bylo namítáno, že byly naplněny podmínky obnovy zrušením územního rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pokud by územní rozhodnutí nebylo zrušeno, nebo pokud by nebylo podkladem dodatečného stavebního povolení, nebyly by splněny podmínky pro povolení obnovy a aniž by bylo třeba cokoliv dalšího zkoumat, bylo by zkoumat žádost zamítnout. Skutečnost, že správní orgány při názoru, že není splněna jedna ze základních podmínek obnovy posuzovaly i otázky další, je na újmu srozumitelnosti jejich rozhodnutí. Krajský soud akceptací těchto důvodů pochybil stejným způsobem.

V daném případě ovšem v době, kdy stavební úřad rozhodoval o dodatečném povolení stavby, zde existovalo pravomocné územní rozhodnutí. Stavební úřad z něj tudíž musel vycházet. Ze spisu NSS sp. zn. 2 As 4/2009 je tomuto soudu známo, že sám Magistrát města Brna tvrdil ve své kasační stížnosti, směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2008, č.j. 31 Ca 59/2007-64, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, že v době vydání daného dodatečného stavebního povolení měl k dispozici pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, kterým byl prokázán soulad s platnou územně plánovací dokumentací. Byť je tedy v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby konstatován i soulad s územně plánovací dokumentací a řešeny některé problémy územního řízení, neznamená to, že územní rozhodnutí podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebylo. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zejména na rozhodnutí ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 As 79/2008-128 soud vyslovil, že v kolaudačním řízení se tak posuzuje nejen soulad skutečného provedení stavby se stavebním povolením, ale též s podmínkami územního rozhodnutí. Na tuto věc tak nelze aplikovat § 94 odst. 5 nového stavebního zákona, který stanoví, že pokud dojde ke zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení, nevydává se nové územní rozhodnutí. Dle aplikovatelné právní úpravy tedy musí pokračovat řízení o územním rozhodnutí, jež bude ukončeno vydáním nového rozhodnutí. Pokud jde o samotné stavební povolení, tj. obsahově závislé na územním rozhodnutí, jedná se o typické řetězíci se správní akty, kde na územní rozhodnutí a v závislosti na něm navazuje vydání stavebního povolení. V tomto případě se sice nejednalo o dodatečné povolení stavby, nicméně závěry jsou aplikovatelné i na dané řízení. Zahájením řízení o odstranění stavby a řízením o jejím dodatečném povolení nepozbývá dříve vydané, pravomocné a dosud účinné (§ 40 stavebního zákona) územní rozhodnutí platnosti. Správní orgány ani krajský soud se nevypořádaly dostatečně s otázkou významu územního rozhodnutí jako podkladového rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dále se nevypořádal krajský soud s námitkou, že již ve fázi řízení, v níž se rozhoduje o povolení obnovy bylo postupováno podle ustanovení, které spadá až do obnoveného řízení. Opomenutí posouzení žalobní námitky je rovněž důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

Závěrem Nejvyšší správní soud poukázal na správní řád, který tyto fáze rovněž rozlišuje. Předpokládá, že nejprve bude rozhodnuto o povolení (nařízení obnovy řízení) a teprve poté, v obnoveném řízení, bude vydáno rozhodnutí nahrazující původní rozhodnutí (§ 100, § 102). Ust. § 100 odst. 5 správního řádu odkazuje na použitelnost ust. § 94 odst. 4 a 5, oproti tomu v § 102 odst. 7 je přímo upraveno, že v novém řízení správní orgán šetří

práva nabytá v dobré víře; toto ustanovení se vztahuje jak k institutu nového řízení, tak i k institutu obnoveného řízení (§ 102 odst. 1 správního řádu). Žádné z těchto řízení zde však neprobíhalo. Tak by tomu mohlo být až po povolení obnovy. Přes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ust. § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 téhož zákona. Správní orgán tedy poté, když zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. Již samotné povolení obnovy totiž může být podstatným zásahem do práv jiných účastníků řízení. V dané věci je ovšem skutečnost, že tuto otázku vážily správní orgány i soud, pouze přispívá k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí, neboť tak činily poté, kdy uzavřely, že zrušené územní rozhodnutí nebylo podkladovým rozhodnutím pro dané stavební povolení, tedy po závěru, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s.ř.s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto kasačním rozsudku. V novém řízení rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s.ř.s.

Závěrem lze konstatovat, že na základě výše uvedeného zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011 č.j. 2 As 77/2011 je krajský soud jako soud I. stupně zavázán rozhodnout ve věci tak, jak je obsahem zrušujícího rozhodnutí.

Předmětem sporu byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k podané žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, kdy byla žádost o obnovu zastavena. Obnova se měla týkat řízení, v němž byla stavebníkovi dodatečně povolena stavba, nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu č.p. 85 na pozemku parc. obec Brno. Žádost o vydání dodatečného stavebního povolení byla podána za existence pravomocného územního rozhodnutí, které však bylo na základě podaných opravných prostředků a žaloby žalobce zrušeno. V daném případě však rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno na základě již neexistujícího územního rozhodnutí, aniž byly zkoumány námitky spadající do územního řízení. Z toho plyne, že dodatečné stavební povolení bylo vydáno v rozporu se zákonem.

Žalobce podal dne 26. 10. 2009 v souladu s ust. § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.) žádost o obnovu řízení. Řízení o žádost však bylo zastaveno rozhodnutím správního orgánu I.stupně a toto rozhodnutí na základě podaného odvolání správním orgánem II. stupně potvrzeno a odvolání zamítnuto. V tom Nejvyšší správní soud spatřuje nezákonný postup. Zdůraznil, že řízení o obnově řízení se dělí na dvě části, a to v první části se zkoumají podmínky a buď obnova řízení se povolí, či nikoliv. Pokud bude povolena, přechází se do druhé fáze, kde budou zkoumány otázky skutkové a právní.

Žalované správní orgány takto nepostupovaly, neboť žádost o obnovu řízení rovnou zastavily a zároveň řešily důvody, které měly být řešeny až následně ve druhé fázi. Krajský soud se k tomuto postupu připojil, a tento jeho postup nebyl ohodnocen jako zákonný.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti rozsudek soudu I.stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu s právním názorem ve věci.

Právním názorem je soud I. stupně vázán, proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V novém řízení bude žalovaný postupovat dle právního názoru NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku, na který krajský soud odkazuje. Nejprve bude postupovat tak, že rozhodne opět o odvolání žalobce do rozhodnutí správního orgánu I.stupně, kterého zaváže výše uvedeným právním názorem tak, aby správní orgán I. stupně v první fázi rozhodl o žádosti o obnovení řízení, tj. posoudí, zda existují podmínky pro obnovu řízení či nikoliv a v kladném případě pak ve druhé fázi se bude zabývat skutkovými a právními otázkami. Zejména se vypořádá se skutečností, že bylo zrušeno územní rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Přes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ust. § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 téhož zákona. Správní orgán tedy poté, když zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. Již samotné povolení obnovy totiž může být podstatným zásahem do práv jiných účastníků řízení.

Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ust. § 110 odst. 2 věta první s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto soud zavázal žalovaného, aby žalobci uhradil náklady řízení v celkové výši 13.640,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta se sídlem 500 02 Hradec Králové, Fráni Šrámka 1139 na č. účtu 514066082/2700, VS: 11308 UniCrerit Bank Czech Republic, a.s. Hradec Králové. Náklady řízení spočívají v úhradě 3 úkonů po 2.100,- Kč (převzetí a sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti), 3x paušál po 300,- Kč, tj. 900,- Kč, zástupce je plátcem DPH proto z částky 7.200,- Kč činí 20 % DPH 1.440,- Kč (dle vyhl. č. 177/1996 Sb. účinné od 1. 9. 2006). Dále do nákladů řízení byly zahrnuty i soudní poplatky v celkové výši 5.000,- Kč, tedy celkem k úhradě náleží 13.630,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu., V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 14. března 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu